

stadens toneangivende Blade og udnyttede den hensynsløst, ganske ubekymret af Borgerskabets Fordømmelse. Allerede fra sit enogtyvende Aar havde han haft en Aarsindkomst, der nærmede sig en Ministergage. Teaterdirektørerne kappedes om at spille hans Farcebearbejdelser; Bogforlæggerne tilkøbte sig hans Bevaagenhed ved at udgive hans (af en eller anden fattig Sproglærer besørgede) Oversættelser; Skuespillere og Varietesangerinder, unge Digtere og graanende Jubilærer, Bitterfabrikanter og Cirkusdirektører, . . . alle bejlede de til hans Gunst, viste ham alleslags Opmærksomheder, for Kvindernes Vedkommen-
de ved Ydelser *in natura*. Som en ung Gud tronede han højt i sin uanfægtelige Sorgløshed — tilbedt og afskyet, misundt og foragtet — levende kongeligt paa Menneskenes Dumhed, Forfængelighed, Fejghed og Hykleri.

Artiklen om Pers Projekt havde han alene skrevet for at tjene Ivan Salomon, der undertiden var ham behjælpelig med at anbringe en Veksel. Per selv interesserede ham ikke det bitterste, og for hurtig at blive af med ham lovede han straks at ville indføre de begærede Rettelser i det næste Nummer af „Falken“. Men naar Per først var begyndt at tale om sit Værk, var han ikke let at standse. Dyhring blev fortvivlet og sad tilsidst og gabede ganske ugenert bag sin kvindelig hvide Haand. Han fandt denne skvaldrende Bonde uudholdelig. Desuden ventede han Damebesøg. Foruden Artiklen om Per havde han i Dagsnummeret af Bladet en lyrisk Lovprisning af en Balletdame, der for Tiden optraadte i Cirkus, — og han ventede desaarsag den ham tilkommende Tribut.

Endelig brød Per op, og Dyhring gik ind i